

Torsdag 4. september, 2008

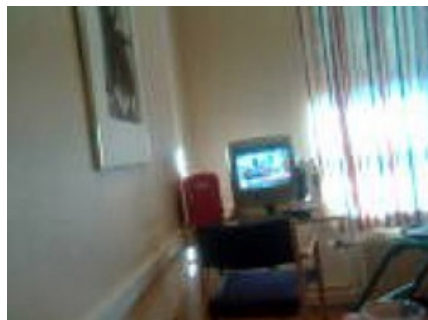
[logg inn](#)

07.08.08

I sykeværelset

Charlotte Thiis-Evensen: Faren min forsøkte å ringe moren min
Sørlandets Kunstmuseum 14 juni – 17 august, 2008

av [André Gali](#)

Utstillingen gir et gripende bilde av den ensomme død i et gjennomorganisert og teknologisk samfunn.

KUNSTKRITIKK ANBEFALER

i morgen

14:00 [BiP presenterer seminaret "Hvem eier byen?" på DogA](#)
Oslo

19:00 [WRITING SPACE på TWT Tøyen T-banestasjon](#)
Oslo

19:00 [Live Photo #16 med Crispin Gurholt på Vigeland-museet](#)
Oslo

20:00 [ÅPNING: IF YOU DESTROY THE IMAGE, YOU'LL DESTROY THE THING ITSELF / BLISSFULLY STILL](#) på Bergen Kunsthall
Bergen

lørdag 6. september

17:00 [Kruttt og kunst på Huken pukk- og asfaltverk](#)
Oslo

søndag 7. september

14:00 [KJELL BJØRGEENGEN \(NO\)/KEITH ROWE \(ENG\)/PHILIPP WACHSMANN \(UK\) på Henie Onstad Kunstsenter](#)
Oslo

tirsdag 9. september

20:00 [Line Describing a Cone/Anthony McCall på DogA](#)
Oslo

torsdag 11. september

21:00 [Fatal Nordic Attractions på Landmark](#)
Bergen

FEEDS FRA KUNSTKRITIKK

Artikler

Artikler m/ kommentarer

Alle innlegg

I Charlotte Thiis-Evensens kunstneriske praksis stilles spørsmål ved kroppslige tabuer, den borgelige fasade og privat lidelse. Gjennom å avdekke det menneskelige, det inderlige og det feilbarlige krysser Thiis-Evensen grensen mellom privatsfæren og det offentlige, på jakt etter en fellesmenneskelig og autentisk opplevelse.

Dermed skriver hun seg inn i en kunstnerisk tradisjon med røtter i romantikken hvor kunstneren skulle gå i det indre, subjektive liv for å hente inspirasjon. Samtidig stiller hun seg skulder til skulder med nyere kunstnere som Tracey Emin, Robert Gober og Felix Gonzales-Torres, som på forskjellig vis har søkt å endre muligheter og holdninger i det offentlige rom gjennom å belyse disharmonier i forhold til deres egne personlige erfaringer, gjerne knyttet til kjønnsdrift og seksuell legning. Men når Thiis-Evensen problematiserer det intime, er det ikke først og fremst seksualitet som opptar henne, snarere er det en sårbarehet knyttet til familie, kjærlighet, autoritet og kroppen som møtested for subjektiv og objektiv erfaring.

Den ensomme dødstimen

I Sørlandets Kunstmuseum inviterer hun oss inn i sin egen intime sfære og vi får ta del i hennes fars siste dager på sykehuset. Utstillingen innledes med følgende tekst: «For to år siden døde faren min. Han etterlot seg en mobiltelefon som inneholdt 100 fotografier. Disse fotografiene ble tatt fordi faren min forsøkte å ringe moren min. Han lå på sykehuset og var svært syk og visste aldri at han tok dem selv.» Faren led av en form for Parkinsons sykdom, som blant annet gjorde det vanskelig for ham å operere de små tastene på telefonen.

Et utvalg av disse bildene, pluss noen videosnutter filmet på samme måte, er installert i en liten kube inne i et monumentalt rom med nesten 6 meter under taket og et areal på omtrent 150 kvadratmeter. Den lille kuben som ligger plassert innerst i rommet kan minne om et sykeværelse eller et mausoleum. Inngangen er fra baksiden gjennom en trang korridor. Bildene er plassert på veggen og videosnuttene vises på en tv på et rullestativ på gulvet. Bildene har så lav oppløsning at motivene blir nesten ugjenkjennlige. Vi skimter et vindu, en tv, en lampe, en døråpning, et glass, et gulv og så videre, og vi forstår at vi er i et sykeværelse. Også i videoene er det vanskelig å avgjøre hva vi ser, men her kan lyden fortelle oss at

 [Alle innlegg m/ kommentarer](#)

fjernsynet er på i rommet.

Rammen for utstillingen er sorgen ved å miste noen man er glad i, og den berører også en avmakt som kan føles i møte med sykdom, alderdom og død. Denne sorgen smitter over på betrakterne som blir stående i denne lille kuben med en følelse av tristhet og ensomhet. Kanskje denne sorgen også følges av et stikk av skyldfølelse for at ingen var tilstede da døden inntraff. Det er iallfall lett å tenke på sykehusets fremmedgjøring og hvordan vi overlater det som har med sykdom, forfall og død til institusjoner. Det er manges største frykt å dø alene, likevel har det moderne samfunnet konstruert et avlukke hvor man kan ånde ut uten å være til bry for resten av samfunnet.

Teknologi og maskulinitet

Det er en absurditet i at hele utstillingen er basert på mobilbilder som er tatt uten farens viten, en feil som skjedde da han forsøkte å ringe sin kone fra sykesengen. Det er i feilkoblingen mellom farens kropp og mobiltelefonen at bildene ble produsert. Situasjonen blir spøkelsesaktig, som om maskinen har tatt over kontrollen og snudd opp ned på forholdet mellom bruker og mobiltelefon. Marshall McLuhan har beskrevet forholdet mellom menneske og maskin som en forlengelse og perfektjonering av sansene, mens William Gibson går lenger og påstår at vi allerede er teknologi, og at vi er post-humane. Med det mener han at teknologien ikke lenger er et verktøy eller en protese, men er blitt en del av kroppen vår og måten vi tenker på. Vi er i ferd med å bli kyborger, en blanding av menneske og teknologi. Det kartesianske verdensbildet der menneske står mot maskinen er ikke lenger gyldig, sjelen står ikke lenger utenfor maskinen og maskinen er ikke lenger underlagt menneskets vilje.

Her kan utstillingen gi assosiasjoner til filmen *Poltergeist*. I filmen blir tv-en en portal til en annen dimensjon, ånder kommer inn i huset gjennom teknologien og henter med seg mennesker tilbake til sin dimensjon. I «Faren min forsøkte å ringe moren min» er det teknologien som har overtatt styringen av farens kropp. Det er som om ånden forsvinner inn i teknologien når kroppen slutter å fungere. I denne forstand kan hele verket leses som et rekviem over det autonome subjektets oppløsning i den digitale hverdagen.

At det er farsfiguren som fremvises i denne situasjonen, avsondret fra sine nærmeste gjennom teknologiens underfundigheter og i ferd med å gå over i historien og refereres til i fortid, gir assosiasjoner til forventninger rundt maskulinitet, kontroll og kropp. Kontroll over kroppen (og, i forlengelse av den, maskinen) og maskulinitet hører sammen i de patriarkalske strukturene vi omgir oss med. Thiis-Evensens kunstnerskap står som en utfordring til disse strukturene med sin vilje til å avdekke feilbarlighet, sårbarhet og tap av kontroll. Hun setter opp den menneskelige realitet som utspiller seg i det private rom mot de idealene som eksisterer i det offentlige.

Vår egen dødstime

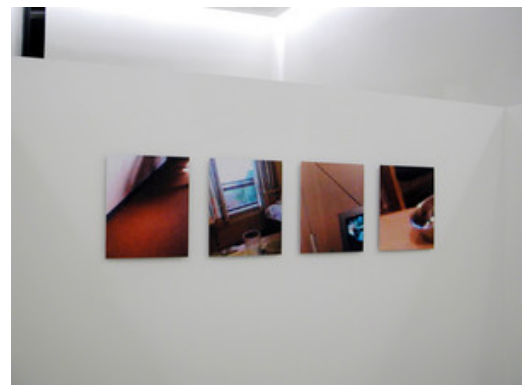
Ved at hun viser oss mobilbildene og videosnuttene ubearbeidet plasseres betrakteren i farens situasjon, mobilens blikk blir vårt eget blikk og det skaper rom for empati og identifikasjon. Dermed blir første reaksjon av emosjonell karakter, verket appellerer direkte til følelsene uten at man får mulighet til først å ta en rasjonell avstand og vurdere verkets *mening*. Refleksjonen kommer i andre rekke, kanskje først etter at man har forlatt verket og bildene og følelsene summer i bakhodet.

At Thiis-Evensen klarer å appellere så direkte til følelsene kan skyldes hennes bakgrunn som tv-journalist. En journalist har som oppgave å favne bredt, å henvende seg til mengden med seere og inkludere dem i den historien som utspiller seg. Thiis-Evensen har i tidligere arbeider brukt en dokumentarisk tilnæringsmåte for å oppnå dette, mens i installasjonen i Sørlandets Kunstmuseum har hun gått videre og inkludert betrakteren i den døende farens stemning gjennom å konstruere en kopi av det rommet hvor faren endte sine dager. På denne måten omskriver hun rommet og historien til å gjelde betrakteren direkte og det blir historien om vår egen ensomme dødstime som utspiller seg.

Charlotte Thiis-Evensen: Faren min forsøkte å ringe moren min, Sørlandets Kunstmuseum, 2008. Installasjonsbilde.

Charlotte Thiis-Evensen: Faren min forsøkte å ringe moren min, Sørlandets Kunstmuseum, 2008. Installasjonsbilde.

Charlotte Thiis-Evensen: Faren min forsøkte å ringe moren min, Sørlandets Kunstmuseum, 2008. Installasjonsbilde.

[\[Utskriftsversjon uten kommentarer\]](#)

Sahak Sahakian kommenterer:

07.08.2008 17:55

Er det ikke lov å si at jeg mener at dette er noe søppel som kunne vært laget av en tilbakesående ape? Hvis jeg mener det? At det vises ikke noe "skill". At det vekker følelser hos anmelder er også tegn på moralsk etisk forfall.

Ketil Nergaard kommenterer:

09.08.2008 20:22

Sahak Sahakian.

Vi hører gjerne hva du mener, men det hadde vært en fordel om du satte deg inn i saken før du slengte ut ukvemsord til kunstner og kritiker. Derfor ble dine tre slengbemerkinger fjernet. Du etterlyser altså ferdighet og teknikk i noen fotografier som ble tatt med en mobiltelefon uten fotografens viten og vilje? Ideen om at apekatter kan utføre kunst like bra som kunstnere er jo en gammel travet, mest brukt i forhold til abstrakt maleri, men det er en total avsporing i forhold til dette verket. At anmeldelsen vitner om moralsk etisk forfall er en uttalelse som i beste fall trenger en utdyping.

Den påfølgende diskusjonen om din animasjonskunst er flyttet til [denne siden >>](#) De som ønsker å følge eller delta i diskusjonen bes gjøre det der.

Henning Espensen kommenterer:

09.08.2008 23:26

Ubetalelig...

Sahak Sahakian kommenterer:

10.08.2008 05:22

Kan noen av soperne slette komentarene mine?

Sahak Sahakian kommenterer:

10.08.2008 10:58

Der er umulig å diskutere når halvparten av kommentarene blir fjernet og noe blir stående igjen. Kan redaksjonen fjerne alle mine innlegg i denne tråd?

Kristian Skylstad kommenterer:

10.08.2008 13:19

Personlig finner jeg anmeldelsen til André Gali modig, gjennomarbeidet og engasjerende. Etter å ha lest den kan jeg si det samme om prosjektet til Thiis Evensen, dermed ikke sagt at ikke Sahak har sin fulle rett i ytringsfrihetens navn til å reagere, selv om ordbruken hans vitner om en manglende impulskontroll. Det er allikevel en besynderlig oppførsel fra redaktørens side å slette alle kommentarer utenom **en** av Sahak Sahakian. Det framstår som uthenging og hersketeknikk, i verste fall en smålig hevnaaksjon. En mulighet er å slette alle utsagn i kommentarfeltet til anmeldelsen, uten linken til dialogen mellom Espensen og Sahakian, i og med at fokuset på denne dialogen distraherer leseren for innholdet i "Faren min forsøkte å ringe moren min."

Sahak Sahakian kommenterer:

10.08.2008 15:10

Den første komentaren er egentlig den tredje jeg skrev. Første to ble slettet. Det er best å slette alt istedetfor å manipulere det til å passe smaken til Kjetil. Men han gjør ikke det for å henge meg ut. Det ser mongo ut.

Så ja slettt gjerne alt jeg har sagt i tråden den som har brukerrettighet til det.

taVære -Lubitel

Sahak Sahakian kommenterer:

10.08.2008 22:08

De lukter såpe av utstillingen.

Og kritikken er ukritisk

thatsALL

Fatma Süslü §§ MAXPAX IL MONDO §§ kommenterer:

28.08.2008 10:29

Sahak Sahakian

Du har selvfølgelig lov til å si det du mener, dine meninger gir også fasinasjon når det gjelder måten et

individ kan tenke på og tilnærme seg andres tanker og karakter. Du ville kanskje delt dine tanker rundt en ensom død på en helt annen måte. I Thiis-Evensens tilfelle gir hun oss innblikk i hvordan hun har håndtert den sørgerlige situasjonen hennes far ble utsatt for, en situasjon hvor uvitenhet og ensomhet ble reflektert av et mobil kamera, dette sier faktisk veldig mye om situasjonen i dagens samfunn. I en sånn situasjon er det veldig lite rom for kritikk, men man burde heller ta fasinasjonen i bruk. Enkelt individers tenke måter, tilnærming og håndtering av esensielle spørsmål burde være fokus i dette tilfellet. Når du ikke liker noe andre har laget og må absolutt bruke nedverdiggende retorikk, før man gjør det, burde man også være i stand til å lage noe som er bedre. En ting er sikkert hun har beriket deg...

Jens Vilhelm Stegger Ledaal kommenterer:

04.09.2008 06:29

Jeg så desverre ikke denne utstillingen, men kritikken av den vekket minner om min tid som portør på Aker sykehus, som i høy grad bærer preg av å være et sted som prosesserer mennesker. Det formelig renner systemlogikk ned langs veggene, som er malt i forskjellige blasse farger. Mitt inntrykk var at en del pasienter var plassert der for ikke å være i veien et eller annet sted når de skulle utånde, og at det egentlig var litt ubeleilig at de skulle bli sendt akkurat dit for å bli reparert eller dø. Alle de fantastiske maskinene som sier 'ping!' ble ikke brukt til å egentlig forbedre, men å holde i gang livet ut fra en slags mekanisk forpliktelse til å nyttiggjøre oss teknologien som tross alt er til for oss(?)

[Logg inn](#) eller [registrer deg](#) for å kommentere.